

om Tilfyn med Reifende og Løsgjængere. Saar man at vide, hvor han er, kan der jo skrives til den Ret, under hvilken han nu opholder sig, for at faae hans Erklæring i Sagen, og en Udskrift af Forhøret kan da sendes til den Ret, hvor Hovedsagen føres, og man kan vedblive at sende Udskrifter nogle Gange frem og tilbage; men man vil snart gjøre den Erfaring, at i Lyendefager kommer man ikke ret langt, uden at man har Parterne lige overfor hinanden. Det vil sikkerlig ofte vise sig, at man ikke kan komme tilbunds i en Sag, hvor Parterne staa med deres Paastande lige overfor hinanden og give den modfatte Forklæring af det samme Faktum, med mindre man kan faae dem konfronterede, som det hedder i Rets-sproget, det vil sige, stillet personlig lige overfor hinanden, jaledes at Dommeren kan examinere Parterne, indskærpe dem Sandhedsplichten, paavise Mandssynligheder, Modsigelser o. s. v. og derved stræbe at komme tilbunds i Sagen. Kan dette ikke opnaas, vil Resultatet hyppigt blive, at Sagen paa Grund af, at tilstrækkelige Oplysninger ikke kunne tilveiebringes, maa hæves, og den Husbond, som ved Paategningen af Studsmaalsbogen havde troet at opnaa nogen Betyngelse, vil da føle sig skuffet og mene, at det var en temmelig daarlig Sikkerhed, man derved gav ham. Der vil ogsaa være den Ulempe, at man i mange Tilfælde ikke har tydelig Sikkerhed for, at man kan faae fat paa Studsmaalsbogen, som dog er det Dokument, der paa en Maade danner Grundlaget for hele Sagen, idet der er Spørgsmaal om, hvorvidt denne Bog har faaet Paategning, og denne senere er bleven ophævet, saa at det maa siges at følge af almindelige Regler, at denne Bog strengt taget skal fremlægges. En Bannfælgelighed vil maafe ogsaa ligge deri, at man i § 8 har omhyttet paa det ene Sted Ordet „befindes“ med Ordet „stjønnes“. I og for sig skulde man synes, at det kun var en Afveksling i Udtrykkene, man herved tilføjede, saaledes at man vilde undgaa den hyppige Brug af det saare usjønne Ord „befindes“; men efter den Udtalelse, som ved anden Behandling fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (H. Nielsen), ligger der noget Mere heri, idet man gaar ud fra, at det er et mere frit Stjøn, der her skulde finde Sted fra Dommerens Side lige overfor Lyendet. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds, som jeg nævnde, har for saa vidt en god Spøtte at hen-vise til, nemlig en Udtalelse fra Justitsministeren. Det er mig dog noget tvivlsomt, om man efter almindelige Fortolkningsregler er berettiget til at sige, at en Forandring af Udtrykket „befindes“ til Udtrykket „stjønnes“ kan indeholde noget Saadant, og det synes mig ogsaa, at det vilde stride imod den Lighed i Retsstilling, som ellers karakteriserer og udmærker al Rettergang hos os, hvis man overfor Lyendet nøjedes med et noget mere frit Stjøn, medens man overfor Husbonden krævede

fuldt Bevis, for saa vidt der skulde være Tale om at opnaa Trifindelse for ham. — Det tredie Ufsnit i Loven bestaar af § 9 og gaar ud paa at hjemle under visse Betingelser en Ret til at faae en offentlig Politifag anlagt. Det er mig nu ikke ganske klart, hvor vidt denne Ret strækker sig. Efter det oprindelige Lovforslag var Sagen for saa vidt ganske klar, idet der kun var Tale om en saadan Ret for Husbonden, naar Lyendet havde forladt Jurisdiktionen; men man har villet, at der ogsaa i saa Henseende skulde tilveiebringes Lighed i Retsstillingen, men hvor vidt gaar den? Skal man fastholde Ordsket om en formel Lighed i Stillingen, vil denne Lighed i Grunden ikke kræve videre, end at ogsaa Lyendet bliver berettiget til at forlange offentlig Politifag, naar Husbonden har forladt sin Jurisdiktion. Dette, ser man jo let, vil være af saare ringe, for ikke at sige slet ingen, praktisk Betydning, og efter de Uttringer, der faaldt under anden Behandling, maa jeg antage, at Meningen er en anden, idet der hjenles Lyendet en Ret til at faae Husbonden draget til Ansvar under en offentlig Politifag, uagtet Lyendet er reist sin Vej, men Lyendet paastaar, at det er Husbonden, som er flyttet. Dette har visnok været det ærede Udvalgs Mening, men det forekommer mig at være noget tvivlsomt, hvor vidt det med tilstrækkelig Tydelighed ligger i Ordene. Jeg skal ikke opholde mig derved; thi det er i hvert Fald klart, at det mest praktiske Tilfælde er det, som Regerings-Lovforslaget oprindelig alene bestjæftigede sig med, at Lyendet rejser sin Vej, og Husbonden forlanger offentlig Politifag, og til dette Tilfælde skal jeg ogsaa indskrænke mig. Naar der nu spørges, hvor denne Sag skal føres, saa er der ikke Tvivl om, at det skal være ved den Ret, hvorunder Lyendet har taget Ophold, og det nærmeste Spørgsmaal bliver da dette: Hvor er Lyendet nu? Der er vist nok mangen en Husbond, der, naar man giver ham denne Betsjælse, tror at have overdraget hele Byrden og Ansaret til det Offentlige, men her tager han han mærkelig fejl; thi her sker der ingen Efterlysning, og det vil være Husbondens Sag at oplyse, hvor Lyendet er, og da at henvende sig til Politimesteren paa vedkommende Sted. Nu vil Følgen heraf i mange Tilfælde blive, at der vil blive to offentlige Politifager i Grunden om det Samme. Det vil jo nemlig tidt være Tilfældet, at der har været indført en Paategning i dette Lyendes Studsmaalsbog, at denne er begjært hævet, og at der som Følge deraf er indledet offentlig Politifag ved den Ret, hvorunder Lyendeforholdet har fundet Sted; men i saadanne Tilfælde er Husbonden jo efter § 9 ogsaa berettiget til at forlange offentlig Politifag til Straf ved den Ret, hvorunder Lyendet nu er, og man har da, som jeg sagde, to offentlige Politifager, der i det Væsentlige angaa det Samme. Det vil nemlig til Svævende og Sidst i begge Sager komme an paa,